PÄÄSTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL WILLIAM BOOTH, ASUTAJA ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 89 Detsember 1936 8. aastakäik

„Rahvas, mis käis pimeduses, on suurt valgust näinud; nende üle, kes elasid surmavarju maal, on valgus paistnud."

„Üks laps on meile sündinud, üks poeg on meile antud, kelle õla pääl ta valitsus on, temale pannakse nimi: Imelik, Nõuandja, vägev Jumal, igavene Isa, Rahuvürst."

„Tema suur valitsus ja rahu on ilma otsata."

(Jesaja 9:1, 5, 6)

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London, 101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga, Palasta iela 3, dz. 5.

Juhi märkmeid.

On tulnud teateid KINDRALI õnnelikust saabumisest Indiasse tema raske rünnaku algamiseks. Kindral on hää tervise juures ja korraldab nüüd innukalt koosolekuid, konverentse ja teisi tähtsaid üritusi. Kindralit saadab meie rahvusvaheline sekretär komandör Blower. Kindralit oodatakse tagasi Londonisse aprillis 1937. Palugem, et ta rikkalikult saaks jõudu selle pika reisi ajal.

6. detsembril juhatab Staabiülem teenistust, mida briti ringhääling edasi annab. Üksikasjad leiate 2. lhk. Meie lugejatel, kellel on raadiovastuvõtjad, võivad kuulata Staabiülema lõkitust raadiokavana.

Selle maa ohvitseride ja sõdurite nimel saatsin teate tähelepanu ja palve üle Staabiülema pärast neil päevil, mil ta kindrali äraolekul täidab selle kohustusi.

Rahvusvaheliste teadete all pöörame tähelepanu tähtsatele muudatustele, mis on aset leidnud meie juhtkondades teistes maades. Jumala õnnistus puhaku neil muudatustel.

Meil oli rõõm eneste keskel näha major Simost, soome misjonionohvitseri, kes viibib Tseilonist kodumaal puhkusel. Major Simonen kirjeldas oma ettekannetes Päästearmee tööd Tseilonis ja ülustas ettekandeid valgusplitidega. Major läheb tagasi Tseilonisse 16. skp., ja meie palume, et Jumal oleks temaga tema teekonnal ja tema töös kaugel misjoniväljal. Me täname vaimustuse eest, mida andis tema külaskäik Eestisse. Korpuste teated kirjeldavad õnnistust, mis on tulnud tema külaskäigust.

Käesoleval kuul seisavad salvatsionistid jälle tänavatel jõulupadade juures. Palume teilt kaasabi vaeste ja hädaliste abistamiseks jõulu ajal. Meie töö tulemus sellel alal oleneb teie lahkusest, ja ma palun, et teie annetaksite rikkalikult sellel puhul.

Rünnak „Maailm Jumalale" kestab viimane kuu. Kutsun üles kõiki ohvitsere ja sõdureid lõpetama kuu jõurikka pingutusega rahva päästmiseks. Korraldatakse eriline rünnak, mil koosolekud peetakse õhtuti, nimega „Saa päästetud 1936. aastal" ja ma pöördun iga ohvitseri ja sõduri poole, et teie tecksite oma osa selles rünnakus ning kõike muud pingutust koosolekute külastajate päästmiseks. Rünnaku lõpuosa kohta leiduvad üksikasjad 7. leheküljel.

Möödunud kuul on avatud uusi ruume ja uusi sõdureid vannutatud, mille eest meie täname Jumalat. Meie loodame avaldada hiljem rünnaku üksikasju mitte ainult Eestis, vaid ka üle kogu maailma. Jumal töötab lakkamatult Päästearmee kaudu.

Aasta on lõppemas, ja meie heidame pilgu tagasi kõigele, mida oleme teinud möödunud aastal. 1936 on läinud nii kiiresti, ja juba astume varsti uude aastasse ühes kõigi selle võimalustega. Kas tahate alata aastat Jumalaga ja tema juhatusel elada kõige õnnelikumat ja kasulikumat aastat kogu teie elus?

Jumal õnnistagu teid!

Kas Jumala nõuded on liig kallihinnalised?

LEIDUB kaunis palju inimesi, kes tõrguvad Jumala tahtmisele vastu ja vabandavad sellega, et need on liig kallihinnalised ja võimatu täita. Nende seisukord näib sarnanevat vaaraole, kes vastas, kui Mooses ütles talle: „Nii ütleb Issand": „Kes on Issand, kelle häält ma pean kuulama?" Nad panevad Jumala autoriteedi küsimuse alla ja toimivad nagu Jumal oleks ebaõiglane, nõudes neilt sõnakuulmist ja alistumist. Jumala nõuded ei ole liig kallihinnalised.

Tema, kõige tarkuse allik, ei või kuidagi talitada ülekohtuselt nendega, keda ta ise on loonud, ja ei või nõuda neilt midagi, mida nad ei suudaks täita.

Jumal on annud inimesele mõistust ja tõstnud tema sel viisil kõrgemale loomadest. Ta lõi inimese vaba tahtmisega, ja sellepärast ei käsita ta teda kunagi kui automaati või mingit masinat. Ta ei nõua kunagi midagi mõttetut. Ta ootab ainult vabatahtlikku teenistust; teenistust, mis tunnustab ta häädust, halastust, hoolekannet ja vabastavat armastust. Meie arvame, et see on meie kohus ja ei ole sugugi kallihinnaline anda temale oma parimat vastutasuks tema ärarääkimata armastuse eest, mida ta näidanud meile nii suurel määral.

„Tema on sulle teada annud, oh inimene, mis hää on; ja mis nõuab Jehoova su käest muud, kui et sa pead tegema, mis kohus on, ja heldust armastama, ja ennast alandama käies oma Jumalaga." (Miika 6:8.)

Kas see on liig suur nõudmine? Neid nõudmisi meie ei peagi täitma oma enese jõuga, vaid tema töötab teha meie langenud ja nõrka iseloomu tugevaks.

Kui meie alistume temale, tahab ta kirjutada meie südamesse oma seadusi ja juhatab meid kõndima oma teel ja pidama tema käske. Kui me tunneme end nõrgad, lubab ta ilmutada oma väge meie nõtruses. Kui me teeme teadmatuses pattu, tuleb tema meile appi suurima hoolega. Jumal on andestanud meile meie teadmatuses tehtud patte — ja isegi kui teeme teadlikult ja tahtlikult Jumala tahtmise vastu, püüab tema Vaim juhatada meid õigele rajale. Ta ei astu kunagi vägisi meie tahtmise vastu, sest ta on annud meile vaba valiku. Ainuke asi, mida ta ilmutab meile, ka kõndides kaugel temast, on tema hoolitsev armastus.

Väga häätahtlikult ütleb ta: „Tulge siis ja seletagem oma asjad isekeskis" — räägime isekeskis, omavahel, ja piiramata halastusega näitab ta, kuidas ta igatseb meie armastust ja teenistust.

Aga millele toetuvad ta nõuded? Ta valmistas meid enese näo järele; mõistliku meelega, pühitsetud südamega ja õiglased oma teguviisis pidime meie olema.

Ta valmistas meid oma pärandiks, sellepärast on inimeste kohus karta Jumalat ja pidada tema käske. Temal on omadusõigus, sellepärast on täiesti loomulik, et tema, meie Looja, võib oodata meilt iga kasu ja rõõmu.

Tema armastus kinnitab ja peab meid üleval. Tema on kõigi ajalikkude asjade looja ja andja. Tema hoolitsuse läbi on meie laud kaetud, võime katta oma ihu ja rahuldada muid tarvidusi.

Meie mõistus peaks ütlema meile, et tänutundest mõjutatud peaksime hüüdma: „Kuidas võin ma tasuda Issandale kõike häätd, mida ta annud mulle?"

Ta vabastas meid patu orjusest kalli hinnaga. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on annud." Kas me võime olla teadlikud nii suurest Jumala annist ja ometigi nimetada tema nõudmisi liig kallihinnaliseks?

Tähtsad raadio-uudised.

Päästearmeed on ikka rohkem palutud korraldada usulisi teenistusi raadiokuulajatele, samuti edasi anda meie muusika- ja lauluhrigaadide kontserte. Püüame igal kuul anda nimestiku niisuguste raado-ülekannete kohta kasutamiseks lugejatele, kellel on vastuvõtte aparaadid, et kuulata vastavate maade saatekavades Päästearmee ettekandeid. Detsembris on järgmised ülekanded:

Pühap., 6. dets., kell 10 homm. Päästearmee teenistuse ülekanne Claptoni kongressihoonest Londonis, Droitwich 1500 k. Juhatab Staabiülem Kongressihoone lauljate ja muusikantide osavõtul.

Pühap., 13. dets., kell 12 p. Usuline teenistus Stokholmi templist. Ülekanne Motala ja Stokholmi stuudio kaudu. Teenistust juhatab komandör Larsson.

Südame salajane ruum.

Kirj. proua brigadör Wahlström.

„Aga kui sina Jumalat palud, siis mine oma kambrisse ja pane uks kinni, ja palu oma Isa, kes on salajas."

MILLIST rahu tekitab meile see pilt! Üksinda Jumalaga ruumis, mis on suletud teistele. Kui palju inimesi igatsevad asjatult sarnast võimalust. Nende rahutus maailmas ei leidu ainustki üksikut silmapilku Jumalaga. Nende ümber on alaliselt inimesed. Ühtki silmapilku endale. Pereisa ja pereema väikeses kodus, koolipoiss või -tüdruk, kes peab õppima oma ülesandeid sõrmedega kõrvus, et mitte kuulda neid ümbritsevat kära, mida tekitavad samas ruumis väikesed vennad ja õed, tervitaksid rõõmuga sarnast õnnistust, mida nad loovad sõnasõnalt sellest kirjakohast. Aga nende oludes on see võimatu.

Meie laulame oma järelkoosolekuil koore, milles kutsume Jeesust meie südamesse, sest sääl on temale ruumi.

See paneb mind mõtlema südamekambritele. Mäletan, kuidas ma väikese tüdrukuna kuulatasin suure huviga, kui räägiti neist. Mu mõttejõud hakkas kohe tööle, ja ma tegin kohe oma otsusi. Ühes elas ema, aga suurim pidi kuuluma Jeesusele.

Leidub palju jutte salajaist varakambreist vanades rüütlilossides. Hädaajal olid need ka varjupaigaks lossiomanikule.

Eks ole nii, et igal inimese südamel on oma varakamber? See on suletud isegi kõige ustavamale sõbrale. Sääl elab südamevalitseja, ükskõik, mis nime ta kannab. Sääl elab see, keda me kummardame.

Kes elab sinu südames? On see Jeesus, siis oled õnnelik. Tema ise ütleb: „Kes mind armastab, see peab minu käsuõpetust ja minu Isa armastab teda ja meie tuleme tema juurde ja võtame sääl omale eluaset." Kas sarnases südames, kus elavad Isa ja Poeg, võib olla mingit rahutust? Mis see teeb, kui meid ümbritseb rahutus? Sa kannad ju eneses õnne ja kindlust. Salajas südamekambris võib sinu vaim elada rahulikult ka tööajal keset maailmamüra. Sa võid naerda jõledate inimeste üle, kes püüavad trotsida Jumalat, sest sa tead, et vägi, au ja austus kuulub temale igavesest igavesti.

„— palu oma Isa, kes on salajas, ja sinu Isa, kes näeb salajasse, maksab sulle avalikult." Olgu su palve: „Mu hingesse tule, oh Jeesus!"

See palve saab kuuldud ja sa saad tasu. Jumala riik sinus toob sulle oma loomuga õigust, rahu ja rõõmu Pühas Vaimus.

VÕRDLEMISI HILJA.

VÄIKE Helene seisis nõutult oma kooliõpetaja ees, ja õpetaja oli nii imestunud. Kuidas tüdruk ei osanud oma piiblitükki — tema, kes oli alati nii virk? Õpetaja ei teadnud muud nõu kui järelistumist. Helene purskas nutma. Milline häbi! Tema, kes oskas alati oma õppeülesandeid, kes oli esimene kogu klassis, tema pidi jääma pääle tunde kooli õppima!

Piiblitund oli olnud viimane tund sel päeval. Koolitööd lõpetati palvega ja teised ruttasid suure rõõmuga koju. Kooliõpetaja käskis tüdrukut võtta välja oma piibli. Nüüd see selgus: „Mul ei ole."

„Ah nii, sa oled unustanud selle koju. Sa võid lugeda minu piiblist."

„Meil ei ole piiblit," nuuksus tüdruk.

Õpetaja oli tõsikristlane. Ta tahtis nüüd tõsiselt saada teateid tüdruku kodusest elust ja sai teada, et tüdruku vanemad on jumalasalgajad. Nad ei rääkinud kunagi vaimulikkude asjade üle, nad ei laulnud kunagi vaimulikke laule, kunagi ei palutud kodus ühtki palvet. Isa oli isegi öelnud, et tal ei jää kunagi nii palju raha üle, et ta võiks osta sarnast risu kui piiblit. Koolis kuulis Helene esimest korda midagi Jumalast, Jeesusest, taevast, inglitest. Koolis ta õppis ka paluma. Piiblilood olid nii kütkestavad kogu talve jooksul, aga nüüd, kui jõudis kevad ja alati piiblitundidega, läks kõik tagurpidi.

Õpetaja oli väga tõsine. Ta oli leidnud võtme Helene südamele. See tähendas, et tüdruku elule peab rajama hoopis teise aluse kui see, mis kodus pandi. Ta alandas oma põlvi ühes lapsega ja palus, et Jumal eriliselt hoolitseks Helene eest ja et ta avaks ka vanemate silmad. See oli palvetund, mida laps kunagi ei suutnud unustada. Pääle selle lõpetas Helene alati oma palve sõnadega: „Hää Jumal, tee, et isa ostaks enesele piibli." Kindlasti ta ei julgenud paluda valjult, aga ta pani oma käed kokku vaiba all ja sosistas oma palvesõnu.

Aastad möödusid. Helene jõudis noorusaastaisse selle kiusatustega. Ta läks kaugele oma kodust ja oma armsast õpetajast. Maailm võttis võimust tema meele üle, aga oma südame sügavusis ta kuulis alati Jumala häält, mis hoiatas ja karistas. Vahetevahel kahetses Helene isegi oma patte ja tantsis siis nutuga kurgus, kindla otsusega, et see on viimane kord. Aga sõbrad tõmbasid teda uuesti ja uuesti enesega kaasa. Ta igatses millegi parema järele. Vahest ta katsus paluda nagu ennemalt, aga sagedamini ta ei julgenud seda. Jumal oli kindlasti pahane temale.

Kui ta oli kaheksateist aastane, hakkas ta külastama Päästearmee koosolekuid, kuhu teda tõmbas laul ja muusika. Ta õppis ruttu niihästi sõnu kui viise ja Päästearmee muutus tema väikeseks maailmaks, mille piirid näisid laienevat iga järgmise koosolekuga, mida ta külastas. Kõik rääkis temale: kõned, tunnistused ja salvatsionistide rõõmus usund. Umbes samal ajal sai ta ka kirja emalt, kus oli öeldud, et isa oli ostnud enesele piibli ja rääkis nüüd sageli vaimulikkude asjade üle. Siis nuttis Helene. Nüüd ta mäletas eelpool jutustatud piiblitundi, kooliõpetajat, keda ta armastanud nii väga, ja oma lapsepalveid. Need olid nüüd vastatud, mis käisid isa kohta, aga kuidas oli tema enesega lugu? Kui ta sel õhtul läks koosolekule, oli tal kindel otsus anda ennast Jumalale.

Koosolek oli lõppenud. Rahvas tungis välja saalist. Ohvitserid olid rääkinud temaga järelkoosolekul, hoiatanud ja manitsenud teda otsima päästmsit. Ta südames oli tugev võitlus. Näis olevat nii raske astuda otsustavat sammu. Helene oleks soovinud, et ohvitserid oleksid tarvitanud väevõimu ja viinud teda ette. Hing igatses Jumala rahu järele, aga jalad olid nagu kinninaelutatud põranda külge. Helene nägi oma viimast kaaslast, tüdrukut, minevat ukse poole pilkava naeruga. Siis ta vabastas end ja jooksis tema järele välja pimedasse öösse. Sääl ja jõe vahet ning kuulatas vete kohinat. Ta tundis end äraräkimata õnnetuna. Kui tuled kustutati korpuse saalis, nuttis ta kibedasti.

Järgnevad aastad olid Helenele pikad kannatusaastad ja ta läks varsti elama paika, kus Päästearmee ei töötanud. Ta abiellus joodikuga ja pidi kandma kõik, mis langeb joodiku naisele osaks. Kanged joogid muutsid mehe metsikuks, kes tallas jalgade alla kõik, mida naine pidas pühaks. Kaheksa abieluaastat murdsid ta tervise täielikult.

Siis ta tuli jälle kord Päästearmee koosolekule. Ta ei olnud enam noor ja elujõuline. Ta oli väsinud ja kulunud nii sisemise kui välise inimese poolest. Sääl ta nüüd istus ja arvestas, kui paljust ta oleks olnud hoitud, kui ta oleks annud end noorena Jumalale. Ta oli tõesti maksnud kallist hinda oma sõnakuulmatuse pärast taevase kutse vastu. Oh, kui ta oleks arvestanud seda ennem! Oh, kui ta oleks võinud osta tagasi kadunud aega!

„Issand on just samasugune täna," kuulis ta kaptenit ütlevat temale. Kas salvatsionistid tõesti võisid lugeda tema mõtteid?

Helene tõuseb. Nüüd peavad jalad olema sõnakuulelikud. Nüüd midagi ei tohi takistada. Nüüd on häda käes. Ta heidab end kahetsuspingile ja hüüab: „Kas minule leidub veel armu? Armas Jumal, kas mulle on veel armu?"

Tema hädanutt vaigistatakse. Vähe aja pärast tõusis õnnelik inimene kahetsuspingilt. Helene on päästetud, viimaks ometi päästetud!

JÕULURÕÕM.

Kirjutanud kindral WILLIAM BOOTH.

MULLE meeldib vaadata, kui lapsed on rõõmsad jõuluajal. Õigust öelda, on lõbu näha neid alati rõõmsaina. Sõnakuulelik elav poiss või tüdruk on kodus suureks rõõmuks.

Suur rõõm, mida lapsed ootavad jõuluajal, on kohata sugulastega ja sõpradega. Vanaisa või vanaema, onud või tädid tulevad külastama neid; või jällegi lapsed lähevad külla nende juurde. Neil on kõigil nii mõnus üheskoos. Sarnane ootus ja lootus on täiesti loomulik, ometigi oleneb õnn sarnastelt külaskäikudelt õigest armastuse vaimust nende vahel.

Mitmed lapsed vaatavad vastu jõuluile kui lõbusatele päevadele, sellepärast, et neil on siis pühad ja ei ole vaja kooli minna. Siis nad võivad ka minna jõuluetendustele, korraldada igasuguseid mänge ja ettekandeid. On ju ka täiesti õige, et lapsed võivad mängida ja tunda huvi selle vastu, kui nad saavad kuulda midagi uut. Kui ma olin laps, ma tundsin samuti rõõmu; aga noored sõdurid peavad meeles pidama, et nad on nüüd Jumala lapsed ja Jeesuse Kristuse teenijad, ja iga oma lõbu ja mängu ajal nad peavad püüdma olla temale meelehääks.

Pääle selle on jõulukingid ja jõuluajalehed, aga kõige parem kõigest on teadmine, et kallis Õnnistegija tuli maailma.

Nüüd tahan küsida sinult, millist jõulurõõmu sa tahad tuua? Kindlasti sa ei kuulu laste hulka, kes mõtlevad ainult endale. Võib-olla sa oled väga noor, oskamatu ja võib-olla vaene, aga see ei tee midagi. Väike ja vaene, nagu sa oled, võid sa siiski teha palju, et rõõmustada kedagi teist.

Sa võid rõõmustada ema. Mõtle, kui palju ta on teinud kogu aeg sinu sündimisest alates, et rõõmustada sind! Kuidas ta on töötanud sinu pärast lootuseta, et saada selle eest mingit tasu! Siis võta nüüd enesele eriti südamele rõõmustada neil jõuluil oma ema enam kui harilikult! Aita teda igal viisil, kuidas aga võid!

Katsu rõõmustada oma õdesid ja vendi! Mõtle nende õnnele enam kui omale! Anna neile suurim apelsin, parim koht ja toredaim mängukann, ja ole nii kannatlik nendega kui iganes võimalik!

Katsu anda jõulurõõmu mõnele vaeselenäljasele lapsele! Võib-olla sa võid üle rääkida oma ema, et ta lubaks sind jagada muist oma hääd toitu mõne vaese perekonnaga, ehk võib-olla sa võid koguda natuke raha oma kassasse, et sellega aidata mõnd koduta inimest.

Sa võib-olla võid viia päästmissõnumit mõnele sugulasele või oma kooliseltsilisele. Ütle neile, et Jeesus tulnud päästma meid ja avama meile taevauksed! Kui sa võid juhatada kedagi noort seltsilist Kristuse juurde, siis sa võid üle elada rõõmurikkaid jõuluid.

Ehk küll võid olla vaene ja oskamatu, siiski võid teha midagi, et rõõmustada Jeesuse armastusrikast südant. Kui sul enesel on sünnipäev, siis sul meeldib, et teised mäletavad seda, andes sulle kingitusi ja soovides sulle õnne. Jõulud on, nagu sa tead, Jeesuse sünnipäev. Kas sa ei usu, et ta ootab neilt, kelle eest ta suri, et nad mõtleksid armastuses temale ja kiidaksid tema häädust ja armastust ja annaksid temale oma sünnipäevakingituse. Olen kindel, et ta teeb seda! Sellepärast peaksid sa rõõmustama teda oma kõnega, oma palvetega ja oma lauluga. Samuti peaksid sa andma talle kingituse, ja ei ole midagi, mis ta hindaks nii palju kui just sinu südant. Ta ootab seda. Kui sa oled juba annud temale oma südame, siis katsu juhatada kedagi teist, et ta teeks samuti.

„Au olgu Jumalale kõrges, ja maa pääl rahu, inimestest hää meel!"

Luuk. 2:14.

Ä·r·a·r·ä·ä·k·i·m·a·t·a · a·n·d.

Kirjutanud kindral EVANGELINE BOOTH.

Tõuse üles!

KEEGI sakslane jutustas järgmist oma elust: Ta oli kasvanud maal, saanud hää koolihariduse, aga olles lõpetanud kooli ja annud oma eksamid ning teenides ise, kaldus ta priiskamisele ja kergele elule. Ennemalt ei teinud ta midagi oma südametunnistuse vastu, nüüd aga ta oli täiesti ükskõikne selle häälele. Ta oli noor ja terve ning tahtis, nagu öeldakse, nautida elu.

Siiski tuli ta ühel pühapäeval kirikusse, kus õpetaja rääkis Naini linna noormehe ülesäratamisest. Muuseas ütles ta: „Iga inimene, kes allub patule, surmab iseennast, ja iga tehtud patt viib teda ligemale hauale. Mõtle sellele. Oled ka muutunud alkoholiorjaks, siis pea meeles, et see on hirmus inimesetapmine! Oled sa seotud kõlblusevastaste pattudega, siis pea meeles, et see patt viib sind enneaegselt hauda!" Õpetaja vaatas tervele rahvahulgale ja see näis noormehele, nagu kõik oleks räägitud ainult temale. Ta mõistis hirmuga, et tema oli üks neist, kes kiirustas ise oma surma tulekut.

Natuke hiljem ütles õpetaja: „Aga kas siis ei ole mingisugust abi inimesele, kes oma pattude pärast ligineb kiirusega hauale? Jah, Jumal olgu kiidetud! Kui ta kohtab Jeesusega, siis saab ta abi. On kirjutatud: „Ja kui ta ligi sai, hakkas tema puusärgist kinni, ja kandjad seisid." Nii juhtub see sinuga, kui sa kohtad Jeesust. Patt peatub oma hävitava tööga. Jah, Issand hüüab ka sind: „Sina, noormees! Ma ütlen sulle, tõuse üles!"

Kui õpetaja ütles neid sõnu, tabasid need noormehe südant, kes istus all rahva keskel. Oli, nagu Kristus ise oleks rääkinud neid sõnu talle. Jeesus, maailma päästja oli liginenud temale, ja sel silmapilgul läks Tema seest jõud välja noormehele, ja see jõud andis temale väge elada uut puhast ja püha elu. Oh, milline õnn sellele, kes ligineb patust aetuna hauale, kui ta kohtab Jeesusega ja saab Temalt uut elu!

„Ja sõna sai lihaks ja võttis kui ühes majas meie seas elada, ja meie nägime Tema au, kui Isast ainusündinud Poja au, täis armu ja tõtt. Tema täiusest oleme meie kõik võtnud küll armu armu pärast."

TÕULUPÜHA on elu ülima kingituse päev. „Kristus on sündinud." Jumalik lapsuke lamab sõimes.

Kes on nii abitu kui vastsündinud laps? Ta ei või kõndida ega kõneleda. Kui teda ei toideta, sureb ta. Lapsuke on armastus — emasüdame armastus, kiigutatud ema kätel.

Petlemma lapsuke on kõikvõimas. Mähkmed, millesse ta mähiti, on maailma saatused. Lihtne laut, mis varjas võõrast ta raskes olukorras, sai prohvetlikuks varjupaigaks, mida Tema tulek pidi tooma hüljatuile ja kodutuile.

*

Kakstuhat aastat on möödunud ajast, mil Kristus kingiti inimsoole. Aastasajad on nagu sillavõlvid, mille alt on voolanud läbi elu.

Mis on see vool, mis kannab mässavaid voogusid mööda saatuse õõnesteed? Mis juhib sõja- ja revolutsioonikeeriseid? Küsime vetelt, mis paiskavad oma vahtu siia ja sinna — kuhu nad tormavad?

Jumalik sündmus, mille poole liigub kogu maailm, on Jumala riik maa peal, kus „Jeesuse nime ees peavad nõtkuma kõik põlved ja iga keel peab tunnistama, et Jeesus Kristus on Issand Jumala Isa auks."

*

Kuna kriis järgneb kriisile, ähvardades kultuuri vastupidavust, muutub Taanieli kui Jumalast inspireeritud unenägude seletaja eelaimdus ikka tõelisemaks.

Inimene ehitab ühiskonda kui kuju. Sellel on pea kullast, õlad hõbedast ja puusad vasest. Aga kui jalad on rauast ja savist, ei suuda kuju seista.

Rooma riik seadis jalule ilmaliku võimu kõikvõimsuse. Ta lõi Kristuse risti ja riik varises kokku.

Kreeka kultuur, väljendudes kunstis, mõtteteaduses ja kirjanduses, pilkas Kristuse ülestõusmist. Kus on tänapäev Ateena ja Aleksandria muistne kuulsus?

Jeruusalemma tempel oli üks maailma seitsmest imest. Rahavahetajad rüvetasid templit, ja tänapäev ei leidu seal enam kivi kivi peal.

Konstantinoopoli kristlased asendasid Jumala armu evangeeliumi Byzantia kunstiga ja Konstantinoopol oma lossside ja katedraalidega vallutati muhameedlaste poolt.

Ja kas me oma pimeduses võime oletada, et kahekümnes aastasada, taga ajades kestvat rahu ja õnne, oleks edukam kui möödunud aastasajad, kui Kristus heidetakse kõrvale?

MEIE aeg on kiire. Meie vaatame asjale kord, ja oma kiires elutempos unustame, et üks päev Issandaga on nagu tuhat aastat.

Mida õpetab teadus? Mitte viie minutiga, ütleb geoloog, ei loonud Looja igavesi mäekünkaid, ega paigutanud üle öö Orioni seitse tähte nende teele. Teadus arvestab aega biljonites aastates, tõendades seega Jumala kannatlikkust.

Meie oleme alles igavese päeva koidikul, mis tõusis üle väikese Petlemma linnakese, Kristuse sündimise ajal. Meie usk on suunatud keskpäevasse, kui aja täissaamisel tõuseb õiguse päike, mida ei varja maised pilved.

Minult on küsitud, kas ma ei arva, et kristlus pole saavutanud oma eesmärki. Mu vastus oli, kus iial Kristus vastu võetakse, seal on võit.

Kas Kristus eksis, kui ta vabastas orja? Kas ta eksis, kui ta viis naise ühiskonnas ühisele tasemele mehega? Kas ta eksis, luues ausameelse sõpruse mehe ja naise vahele kodus? On haiglad, mis ehitatud suure arsti nimel, eksitus? On koolid eksitus, mis asutati tema teenimiseks, kes oli kõigi laste sõber? Kas ta eksis kaitstes India hüljatute ja Aafrika pärismaalaste õigusi, ja nõudes, et kõigis rahvustes isikut, kuigi tähtsuseta ja madalal, peaks tunnustatama kuuluvaks Jumala looduse kõrgema olevusena, piiramata võimetega, kuna ta on surematu.

Kui see juba on olnud Kristuse võit, kui auline oleks siis veel võit patu, kurbuse, ihade ja sõdade üle, kui inimesed alistuksid Jumala tahtele ja teostaksid seda tahet maa peal, nagu see on juba teostatud taevas?

*

Mitmesugused ja väärtuslikud on anded, mis antakse meile. Tervis on and. Kõrge vanus on magus and, kui vili on täiesti küpsenud. Jõukus on arvamata and. Kuid iga anni väärtust võib kogeda vaid selle täieliku kasutamisega.

Maailm jääks peatuma, kui kunstnikud ja muusikud, jutlustajad ja teadlased, riigimehed ja ärimehed ei kasutaks õieti oma andeid, või peaksid neid endile.

Kuid ükski and ei tooks kasu meile ega teistele, kuni see pole põhjalikult ära kasutatud. Kristus peab vastu võetama minu südamesse, ja tema päästva armu vägi peab leidma täielise väljenduse mu elus, või „maailma valguse" tõusmine Petlemma üle tooks mulle vähe kasu.

Kahjuks eksime liig sageli, lubades harjumusel ja vormil asendada usku meie südames. Meie kingime rohkem tähelepanu karbile, kui kalliskivile selles. Meie pilk kiindub raami ja mitte pilti.

Selles Petlemma loos näen ma, et ärarääkimata and antakse maailmale ilma pühaliku talituse tseremooniata, et selgitada inimestele, et Kristuse usus pole vorm oluline. Kristus omab teatud vorme vaid sellepärast, et need on olulised korrale. Kristus tunnistab omaks kombeid, kuna need on austuse väljendused. Ta toob esile toredust ehituskunstis kui austamist inimese poolt. Kuid kui see kõik tahab asendada südames usku, kaob kristlusest Kristuse isik.

KRISTUS on ärarääkimata and, kuna ta on võrdlematu. Ükski teine mõjutus, olgu see siis hariduse, rahanduse, kunsti või mõtteteaduse, ei saavuta sellist võitu inimese loomuse pahede ja nõrkuste üle, kui lunastav Talle veri.

Kristlus puhastab südant. Ta on kultuuri oluline sisu. Ta selgitab vaateid, andes inimesele võimalust näha kogu elu piiramatult.

Kristlus pehmendab tundeid, teeb hellaks ning rikastab mõtteid ja muudab ka kõige saamatuma inimese.

Jeesus Kristus kui and on ärarääkimata, sest ta on võrdlematu oma võidus. Ta tõstab suurimaid võidumärke üles haua kohale, kuhu olid maetud lootusetult iseloom, lootus ja voorus.

Kristlus leiab sealt oma pühakuid, kuhu maailm ja patt neid tõuganud; põrgu väravate juures kisub ta neid vaimlise surma küüsist ja paneb nende üle lehvima võitva armastuse lipu.

Hiinlased on targad andide andmisel. Nad annavad teile ilusasti lakeeritud ja kunstipäraselt värvitud kasti. Te avate selle. Selle seest leiate te teise kasti, mitte vähem ilusa, kuid veidi pisema. Kolmas kast on veel vähem. Lõppeks jõuate viimase kastini, mis on haruldaselt väike ja õrn. Hoolega te avate selle ja leiate, et see on tühi.

Ränk on maailm neile, kelle ainsateks andideks on nagu hiinlaste kastid, maailma annid. Avamine on täis ootust ja aimdust. Väliavaated kahanevad. Lõpp on tühius. Midagi ei iää järele. Sportlane lüüakse lõppeks reast välia. Ilu kaotab oma külgetõmbeiõu. Riigimees kaob unustusse. Veteraan on sunnitud müüma oma aurahad.

Kuid nii pole lugu Jumala andidega. Jumal annab tammetõru, millest kasvab tammepuu. Puust tõuseb mets. Metsast omakorda tekivad laevad merel, majad, koolid, lossid, ehitused, kirikud.

Jumal annab nisutera. See tärkab, mitte üksinda, vaid sajakordselt. Ja tänapäev on nisu sedavõrd paliu, et inimene ei tea, kuidas jagada tagavara rahvaste vahel. Meie maianduslik tarkus pole pidanud sammu Jumala suuremeelsusega.

Petlemma lapsuke oli kui nisutera. Kes aga võib loendada poegi, keda ta viinud ausse?

*

JÄLLE oleme ilusaimas aastaajas, ilusaim seepärast, et ta on kõige taevalikum. Aastaaeg, mil kodused pidustused ja sotsiaalsed heateod ja annete jagamised panevad helisema kellad, kõlama orelid, laulma koore ja lapsi ning kuulutama jutlustajaid: „Kristus on sündinud!"

On väga ilus ja kohane komme öelda jumalaga vanale aastale ja tervitada uut. Heidame enesest vana inimese, ta vastumeelsuse, isekuse, tüdimuse, ägeduse, arguse ja karmusega ning võtame vastu uue inimese ta rõõmu, usu teenistuse ja kuulekusega Jumala ärarääkimata annis maailmale, Jeesuses Kristuses.

Aastapäeva koosolekud

Tallinnas ja Tartus

Tallinn — Karu t. 16, Tartu — Tähe t. 124.

Diviisikomandör major A. W. LOCKYER

juhatab aastapäeva koosolekuid

31. detsembrist 1936 kuni 4. jaanuarini 1937.

Eriliste koosolekute kohta, mis sellel ajal korraldatakse, leidub k a v a viimasel leheküljel.

OLETE SÜDAMLIKULT TERVITATUD OSA VÕTMA NEIST KOOSOLEKUIST.

Ta sai millekski.

MIS see on, läbi elada isiklikku päästmist? Jah, mis see on? Tahan öelda, see on millekski saamine. See on tõde, mida keegi väike tüdruk rikkas perekonnas ütles mitme aasta eest, kui pereema oli pöördunud. Mees oli väljas ja reisis ümberringi äritoimetustes, kui ta naine sai päästetud. Ja kui ta oli päästetud ja pöördunud, kogus ta õhtul lapsed enese ümber magamistuppa, alandas oma põlved ja palvetas nendega. Üks nendest väikestest ütles: „Mis on juhtunud meie emaga?" ja ühel päeval küsis ta:

„Ema, mispärast põlvitad sa ja palud Jeesust? Sa ei ole teinud seda varemalt?"

„Ma olen päästetud," vastas ema rõõmsalt.

See jättis mõju väiksesse südamesse ja tema olemusse. Esimesel päeval, kui mees oli kodus, oli proual palavik, sest ta mõtles: „Kuidas ta võtab vastu kõike seda, et ma olen saanud usklikuks?"

Terve päev möödus, kuni nad istusid õhtul laua juurde sööma. Nad istusid sääl — mees, naine ja lapsed. Ja siis aitas väike tütar oma ema jutule:

„Isa, ema on saanud millekski."

„On ta saanud millekski?"

„Jah, ta heidab põlvili ja palub Jeesust."

Ta oli unustanud, milleks ema oli saanud, aga ta teadis ometi, et ta oli saanud millekski.

S. L.

„Sest Jumal ei ole oma Poega mitte läkitanud maailma, et Tema maailma pidi hukka mõistma, vaid et maailm Tema läbi õndsaks pidi saama."

Jõulumälestusi.

VÄIKE Anni vaatles suurte siniste imetlevate silmadega oma uut ümbrust. Teadmata rõhumine ja puudus tahtis küll teha end maksvaks, sest ema oli ära, aga uued mõjud võitlesid nii palju vastu, et puudusetunne ei saanud ülekaalu. Annike oli ainult nelja-aastane ja surm oli võtnud talt ema. Kui ta valmistus oma viimasele teekonnale, kust ükski ei tule tagasi, muretses ta ka oma südamest armastatu tuleviku eest ja jättis teda hääde inimeste hoolde, ja suur talukoht muutus nüüd Anni koduks.

Sääl oli kõik nii uus ja erinev kodust ema juures. Kustumata mõju lapsele jättis tuliuus lillaruuduline jakike ja soojad villased sukad, mille valminemist Annike jälgis suure põnevusega. Huvitavaim oli, kui poolvalmis sukad prooviti ja tikud tungisid igale poole.

Kui Annike oli jõuluõhtul riietatud uute riietega pealaest jalatallani, jäeti teda üksi, ja tal oli palju aega mõtlemiseks ja tähelepanemiseks. Kõigil näis olevat kiire. Annike ei võinud mõista, mida nad kõik korraldasid ja säädisid. Keegi tõi sisse suure kuuse, mis viidi otse suurde tuppa, mille uksed lukustati. Anni ei olnud ammu näinud midagi sellesarnast. Ta oleks nii meeleldi küsinud, mispärast toodi mets tuppa, aga kõigil täiskasvanuil näis olevat suur kiire, nii et ühelgi ei olnud aega kuulata, mida väike tüdruk seletab.

Vähe hiljem avati suure toa ukse. Annike otsustas nüüd minna ise vaatama, mis sääl tehakse. Ta vaatas sisse. Uudishimu muutus imetluseks. Tuba oli kui ainuke valgusemeri. Kõik küünlad lae all rippuvas lühtris olid süüdatud, ja kuusk, mis üks, kaks, kolm, oli muutunud nii kauniks ja toredaks, oli täis põlevaid küünlaid.

Vähehaaval said ka täiskasvanud aega tulla ehmatunud, kuid samal ajal imetleva lapse juurde. Anni kuulis nüüd esimest korda jutustust väikesest lapsest Jeesusest ja inglite laulust. Ta oli liig väike, et mõista enam, kui et see oli midagi pidulikku; aga tema imetlevad silmad olid hoolsad kõike tähele panema, ja mõju, mis nad võtsid vastu, peatusid eluajaks. Sääl säras isegi ilus täht otse kuuseladvas. Annike võis näha seda, kui ta ajas oma pea tagasi. Ja ühe nööri otsas rippus ingel. Anni mäletas vast kuuldud jutustusest, et inglid laulsid, ja jõulude ajal ta puges mitu korda vaiksesti suurde tuppa vaatama inglit. Kuldsed kuusekäbid, väike ahv, mis rippus kummi otsas, roheline papagoi ja teised asjad toodi eise tuppa. Jõuluvana tulek oli ka eriline kogemus. Annike kartis nii väga, kui jõuluvana rääkis temaga, ja ta vaatas hirmuga suurele vitsakimbule. Aga ta ei võinud vastata, et ta on alati hää ja sõnakuulelik, kuigi ta kartis nii väga vitsakimpu. Aga kõik kartus kadus, kui jõuluvana pani maha oma koti ja võttis sellest voodi Anni nukule. Annike tegi niksu suurima kiirusega ja ei võtnud omale aega vaadata teisi kotis olevaid asju, vaid tõttas panema oma armsaimat nukku, Maiet, voodisse.

Need, kes valmistasid Annile unustamatu jõuluõhtu, on ammu lõpetanud oma maise rännaku ja Anni teine kodu on lagunenud, aga Anni ei või iialgi unustada oma kasuvanemate armastust. Nende juures veedetud heledad jõulud õpetasid ka teda mõistma andmise rõõmu.

Auliseimalt on siiski meeles jõulud palju aastaid hiljem. Vähe enne jõuluid oli Jumal juhatanud Anni samme Päästearmeesse, kus ta kohtas õnnistegijaga, kellest ta kuulis esimesel jõulul oma kasuvanemate juures. Nüüd ta võttis teda vastu kui oma isiklikku Päästjat. Kui Anni astus siis jõulu esimese püha hommikul Päästearmee saali, kus küünlad särasid, oli tal umbes samasugune tunne, kui esimesel jõuluõhtul kasuvanemate kodus. Sel korral ta ei näinud enese ees suurt talutuhka piduehtes, vaid ta vaatas otse taevasse, kus Päästja ise on igavene valgus.

Mõteldes igale jõulule, mida Anni on elanud, õnnistab ta alati oma kasukodu ja kasuvanemaid, kellega ühes tal on mööda dunud suurem osa jõuluid ja samal ajal on ta südames igatsus kiita ja tänada Jeesust Kristust.

Väike tüdruk tuletikkudega.

OLI jõuluõhtu. Lumi kattis maad valge loorina, aga oh kui külm oli! Pimenes, ja videvikus ning pakases külmas käis väike vaene tüdruk tänavail. Tal ei olnud midagi pääs ega jalas, — ja, siin oli jällegi halb lugu. Tal olid tuhvlid jalas, kui ta lahkus kodust, aga mis kasu oli sellest? Need olid temale liig suured, ema tarvitas ju neid — nad olid nii suured. Ja nüüd ta oli kaotanud mõlemad, kui ta ruttas üle tänava, et kaks kiiresti sõitvat vankrit ei sõidaks tema pääle. Üht tuhvlit ta ei võinud enam leida, ja teise võttis keegi poiss kaasa. Ta ütles seda olevat tarvis temale.

Nii kõndis väike tüdruk paljajalu, mis olid punased ja sinised külmast. Oma vanas põlles ta kandis tuletikupakke ning üht pakki ta hoidis peos. Ta ei olnud müünud ühtki kogu päeva jooksul ja keegi ei annud temale sentigi.

Nälginud ja külmanud kõndis ta tänavail. Lumehelbed langesid tema pikkadele kollastele juustele, mis kähardusid kaunisti; aga tal oli muud teha kui mõtelda oma juustelokkidele. Igas aknas säras valgus ja kõikjal võis haista hääd jõulutoitu. Oli ju jõuluõhtu, ja see oli, millele ta mõtles. Väikeses nurgakeses kahe maja vahel ta istus küüru tõmbunult. Ta tõmbas jalad üles keha ligidale, kuid ta külmetas ometigi. Ta ei julgenud minna koju, sest siis lööb teda isa, kui ta ei vii koju sentigi. Päälegi oli ka kodus külm ja vähe ruumi.

Ta väikesed käekesed olid nii külmanud, et ta peaegu ei võinud liigutada neid.

Oh kui palju hääd teeks praegu üks tuletikk! Kui ta ainult tohiks süüdata seda ja soojendada oma sõrmi! Ta võttis ühe välja ja süütas. Ritš! tegi see ning kui ta hoidis oma käe selle ümber, põles ta sooja ja selge leegiga, täpselt nagu küünal. Valgus oli imelik. Väikesele tüdrukule näis, nagu ta istuks suure küdeneva ahju ees, millel olid vasest säravad uksed. Tuli leegitses nii toredalt, nii soojalt ja hästi. Ta sirutas välja oma jalad, et ka need saaksid osa soojusest; aga — aga — nüüd kustus tuli, küdenev ahi kadus, ta istus vaid väikese põlenud tikuotsaga peos.

Ta süütas uue; see põles ja leegitses ja kui valgus paistis majaseinale, muutus see õhukeseks ja läbipaistvaks nagu loor. Ta nägi tuba seestpoolt, kus laud oli kaetud valge linaga ja uhkeima portselaniga. Võis haista hääd praadi, õunu, apelsine ja pähkleid. Näis, nagu kõik oleks olnud vaesele tüdrukule; — aga siis kustus tuletikk. Ei võinud enam näha muud kui paksu, külma kiviseina. Ta süütas veel ühe tiku, ja nüüd ta istus ilusaima jõulukuuse all. Kuusk oli veel suurem ja toredam kui see, mida ta näinud läbi akna rikka kaupmehe juures. — Palju küünlaid põles haljastel okstel ja ta nägi palju ilusaid pilte oma ees, nagu poeaknail. Ta sirutas mõlemad käed ettepoole — aga — siis kustus tikk. Ja kõik jõulukküünlad kerkisid kõrgemale ja kõrgemale, ning lõpuks ta nägi, et need olid säravad tähed. Üks neist langes, tõmmates oma järele taevalaotusel pika heleda viiru.

„Nüüd sureb keegi," ütles tüdruk, sest nii oli vanaema jutustanud talle, kui ta alles elas. „Kui täht langeb, läheb üks hing üles Jumala juurde," oli vanaema öelnud.

Tüdruk süütas veel ühe tiku, mis valgustas ümbrust. Ja leegis ilmus vanaema, nii selge, rõõmus, hää ja lahke.

„Vanaema!" hüüdis väikene. „Oh võta mind enese juurde, ma tean, et sa kaod ühes tiku kustumisega, just niisama kui soe ahi, hääd jõulutoidud ja ilus jõulupuu." Ta süütas kõik tikud, mis tal olid pakis, et vanaema ei kaoks, ja tikud särasid ning valgustasid ümbrust, nagu oleks olnud päev. Vanaema ei olnud kunagi ennem nii ilus ja suur, ja nüüd tõstis ta väikese tüdruku oma sülle ning rõõmuga nad lendasid ikka kõrgemale ja kõrgemale. Ja ei olnud enam mingit külma, nälga või kartust, — sest nad olid Jumala juures.

Kasuta hästi oma andeid.

„Ärge nüüd heitke mitte ära oma julgust, mis saab suure palga."

(Eebr. 10:35).

KORD õhtul külastasin ühes oma seltsilisega linnahaiglat. Kui ma jõudsin haigla lähedusse ja nägin selle valgustatud aknaid, oli mul sarnane tänutunne Jumalale, kes oli annud mulle kalli terviseanni. Kui palju häda ja valu oli säälses piirkonnas! Enne ei mõelda sellele nii palju kui alles siis, kui minnakse haiglasse. Kui nähakse haigeid, siis saab palju paremini aru ja mõistab hinnata tervist. Ütlesin oma seltsilisele: „Meil päästesõdureil on siin suur tööpõld. Meie tuleme siia läg harva." Kõndides haiglahoovis mõtlesin kahesugusele väljendusele, mida olin kuulnud päästesõdurite kohta ennem ja nüüd. Keegi ütles mulle kord: „Nüüd võib väga harva näha päästesõdureid laulmas haigetele haiglais, vanadekodudes ja vanadele üksikuile. Varemalt võis näha seda sagedamini."

Keegi teine ütles kord midagi kõrtside külastamise kohta: „Mispärast lähevad päästesõdurid nii vähe kõrtsidesse müüma „Sõjahüüdu"? Oli nii kena näha nende julgust. Nüüd nad tulevad harvemini."

Kas sarnased tunnistused meie kohta on õiged?

Oh, tarvitagem oma võimalusi, tehkem oma ülesannet, nii et keegi ei võiks öelda meist, et muutume

(Lõpp 7. lhk.)

Rahvusvahelisi teateid.

Kindral on otsustanud lähemal ajal teostada järgmised tähtsad rahvusvahelised muudatused.

Komandör Powleyl, kes möödunud viis aastat oli peatoimetaja kohal, kirjanduse osakonna juht ja parlamentlik sekretär, on halva tervise tõttu raske täita oma kohustusi, ja kindral on kindlustanud talle pikemaajalise puhkuse. Tervise paranemisel võib ta asuda mõnele teisele kohale.

Kindral määras komandör Alfred Cunnighami vastu võtma vabanenud tähtsa koha. Peale selle on komandör Armee esindajaks Genfis, kaitstes Armee huvisid seoses Rahvasteliidu otsustega.

Komandör Howard, Soome territooriumi juhataja, on määratud rahvusvahelise pääkorteri juurde rahvusvaheliseks sekretäriks komandör Bloweri äraoleku ajaks, kes praegu viibib ühes kindraliga Indias.

Komandör Geo Jolliffe, Päästearmee kirjastusühisuse juhataja, on määratud meeste sotsiaaltöö juhatajaks Suur-Britannias, kuna komandör William Maxwell, kes oli mõned aastad juhatajaks Lõuna-Austraalias, saab Päästearmee kirjastusühisuse juhatajaks.

Meie usume, et need muudatused saavad õnnistuseks Armee tööle ja saavutavad häid tagajärgi.

MÕÕGA JA KILBI BRIGAAD.

Piiblitekstid detsembris.

Taav. I.		N. 17.	7:19—28
T. 1.	103: 1—22		8: 1, 2
K. 2.	107: 1—21	R. 18.	9:11—22
N. 3.	107:31—43	L. 19.	9:23—28
R. 4.	111: 1—10	P. 20.	10: 1—14
L. 5.	112: 1—10	E. 21.	10:15—25
P. 6.	115: 1—18	T. 22.	10:26—39
E. 7.	116: 1—19	K. 23.	11: 1—16
Eebr.		N. 24.	11:17—29
T. 8.	1: 1—14	**Jesaja.**	
K. 9.	2: 1— 9	R. 25.	9: 1— 7
N. 10.	2:10—18	**Eebr.**	
R. 11.	3: 1—11	L. 26.	11:30—40
L. 12.	3:12—19	P. 27.	12: 1—10
P. 13.	4: 1—16	E. 28.	12:11—17
E. 14.	5: 1—14	T. 29.	12:18—29
T. 15.	6: 1—12	K. 30.	13: 1—14
K. 16.	6:13—20	N. 31.	13:15—25

Nädala palveained.

Dets. 6. Töötud.
„ 13. Armee tegelased stseeni taga.
„ 20. Rahvusvaheline rahu.
„ 27. Äralangenud kõikjal.

„Sõjahüüu" võitlejate nimestik.

Nr. 88 — November 1936.

Ohvitserid.

Kapten V. Muul 75, ltn. J. Padar 63, kapt. S. Muusekant 50, ltn. A. Pihlamets 45, kapt. H. Eimann 40, ltn. A. Tennen 38, kapt. J. Matveus 35, ltn. H. Panso 32, adj. B. Thyrén 30.

Allohvitserid ja sõdurid.

Sõd. M. Rosenberg 75, seers. F. Leemann 50, sõd. E. Hausvalter 50, envoi L. Bakul 40, seers. E. Viikmann 40, seers. L. Rattik 30, muus. G. Tealane 30, seers. A. Kreos 25, seers. J. Kanter 25, nekr. Vistinghausen 25.

Teateid rünnakust
Maailm Jumalale!

Tallinna 1.

Kuu on jälle möödunud ja meie oleme rõõmsad saadud õnnistuste üle.

Laup. ja pühap., 14. ja 15. nov. külastas meid major Simonen, kes töötab misjoniohvitserina Tseilonis. Laupäeva õhtul major rääkis Päästearmee tööst Tseilonis näidates valguspilte ja pühap. õhtul mälestustest misjonitööst. Pika aja jooksul töötades Tseilonis oli majoril palju aulisi läbielamusi hingede päästmise tööst sääl. Rõõmustav oli kuulda, kuidas hulgad paganatest on häätahtlikud võtma vastu Jeesust kui isiklikku Päästjat ja sõpra. Koosolekud olid hästi külastatud ja inimesed, kes tulid neile koosolekuile, olid huvitatud majori ettekannetest. Mitmete südametesse tärkas uus lootus ja nad võisid kuulda tõde, et Jeesus on ka neile sama. Õnnistaks Jumal majorit ja tema tööd sääl kaugel ja meid siin võidelda ustavalt.

21. nov. oli meil laste demonstratsioon. Lapsed olid rõõmsad, et võisid teha midagi oma nõtruses Jeesuse auks. Salmid ja laulud, mis nad olid õppinud, rääkisid Jeesusest kui armastusest ja ustavusest. Meie igatsus on, et saaksid võidetud Jumalale lapsed, kes on Tema töö edasiviijad tulevikus.

S. Muusekant, kapten.

Tallinna 2.

Jumal on meid jälle aidanud selle kuu jooksul nii imelisel viisil. Meie oleme palunud alati Teda, et ainult siis Tema abiga edasi minna.

Koosolekud on hästi külastatud ja paljuid inimeste südameid on puudutanud Issand ise oma vaimu ja sõna läbi, nii et oleme näinud hingi, kes tulevad otsima rahu ja rõõmu südamele, mida maailmast pole leida. Meie täname südamest Päästjat, kes on päästnud ja veel päästab.

Suurt rõõmu ja vaimustust tõi meile ka misjonär major Simonen, kes täis Jumala vaimu rääkis kaugest misjonitööst ja näitas valguspiltides seda, kui kaugel ja kui suures pimeduses on veel paljud rahvad, ja et Päästearmee on püüdnud kuulutada evangeeliumi sõnumit neilegi.

Me palume, et Jumal õnnistaks majorit ja misjonitööd, mis tehakse üle kogu maailma.

Ühtlasi on meie hüüdsõna ja motto, et ka Eesti võiks saada Kristusele võidetud, ja selleks teeme tööd nii kaua, kui on päev; öö tuleb, millal ükski ei või midagi teha.

Joh. Padar, leitn.

Tallinna 3.

2. nov. oli meil huvitav rahvusvaheline õhtu. Koosolekul olid kõned mitme riigi üle, kus töötab Päästearmee, ja laulud mitmes keeles. Sel õhtul võisime kuulda, kuidas Päästearmee töö on seotud raskustega igal maal, aga siiski on Jumal õnnistanud tööd.

Koosolek oli vaimustav ja õnnistas rahvast, nii et mitmegi silmas olid pisaraid näha ja paljud soovisid parimaid Jumala õnnistusi Päästearmee tööle Eestis kui ka üle kogu maailma.

16. nov. oli meil eriline misjonikoosolek ühenduses major M. Simose külaskäiguga. Major Simonen, kes on töötanud kauemat aega Tseilonis, võis rääkida isiklikkudest kogemustest töötades misjoniväljal. Kõik see oli suureks õnnistuseks ja abiks meile igaühele.

Pääle eriliste koosolekute peeti palju teisi koosolekuid, kus oleme näinud kaasas inimesi, kelle südames on nälg ja janu õiguse järele — elava Jumala järele.

Ühel koosolekul võisime näha, kuidas üks naine oma pattude pärast tuli nuttes Issanda risti juurde. Säält tõustes oli tema südames rõõmus tunnistus: „Vaata, vanad asjad on möödunud, kõik on uueks saanud." Meie rõõmustame ühes taevainglitega iga patuse pärast, kes tuleb Jumala juurde, ja sellepärast meie tahame enam töötada, uskuda ning paluda, et Jumal ise krooniks meie koosolekuid hingede päästmisega.

H. Panso, proovileitn.

Tartu.

Jälle üks kuu on möödunud ja võime tänada Jumalat õnnistuste eest.

Täiskasvanute koosolekud on hästi külastatud, ning hää vaim valitseb. Rõõmustame ka uue nekruti üle, keda võisime vastu võtta.

Grupikoosolekud pühapäevil on suure laste osavõtuga.

Eriline juhtumine sel kuul oli major Simose külastus. Major pidas huvitava loengu valgustuspiltidega tööst Tseilonis, millisel maal ta töötanud üle viieteist aasta ja kuhu ta sõidab tagasi detsembris. See soojendas südameid, kui tohtisime kuulda, kuidas Jeesus armastab meid ja tumedanahalisi pärismaalasi, ning andis meile indu anda ennast täielikumale ja paremale Jumala teenimisele.

Meie palve on, et Jumal õnnistaks majorit ja ka meid tema riigi tööl.

H. Eimann, kapten.
A. Pihlamets, proovileitn.

Rakvere.

Korpuse avamise oodatud päev saabus, see oli neljapäeval, 26. novembril. Avamiskoosolekut juhatas adjutant ja pr. Thyrén. Korpuse saal, Pikk tän. 39, oli rahvast viimase võimaluseni täis ja hulgad seisid hoolimata vilust ilmast tänavalgi. Koosolekul tervitasid Päästearmee tulekut Rakverre luteriusu saksa koguduse, metodisti, baptisti ja vennaste koguduse esindajad. Kogu koosoleku aeg tundsime Jumala vaimu ligiolu, mis lõi vaimustavrõõmsa ja üksmeelse õhkkonna.

Reedel, 27. nov. oli meil esimene lastekoosolek, hulk lapsi õppisid huviga Armee laule ja nemad on vaimustatud tulla pühapäevakooli ja lastekoosolekuile. Samal õhtul pidas adjutant Thyrén loengu Päästearmee töö üle mitmesugustes maades. Saalitäis rahvast jälgis huviga. Koosoleku lõpul üks hing otsis päästmist. Halleluuja!

Tervitusi ja häid pühi kõigile!

V. MUUL, kapten.

RÜNNAK „MAAILM JUMALALE"

Sõjakäigu viimane kuu.

5.—14. detsembrini. 10 päeva rünnakut.
„Saa päästetud 1936. aastal!"
Erilised koosolekud igal õhtul igas korpuses.
Pühap., 20. detsembril. Noorsõdurite vannutamine.
24.—27. detsembrini. Erilised jõulupühade koosolekud.
Jälgige kohalikke teateid.

Pühap., 27. dets. Täiskasvanud sõdurite vannutamine.
Teisip., 29. detsembril. Tänuandmise koosolekud.
Neljap., 31. detsembril. Pühendus aastapäeva koosolekule kell 10.30 õhtul.

Kasutada hästi oma andeid.

(Järg 6. leheküljelt.)

leigeks. Ainus, mis võib hoida meid õiges vaimus, on alaline valvamine ja palve.

Minu palve on: „Jumal, aita mind paluda sind õieti! Aita mind kasutada andeid, mida oled annud mulle!"

Tarvita võimalusi, mida Jumal annab sulle! Vaata, kuis aeg möödub kiiresti. Ütle mulle, mis püsib veel igavesti pääle selle, mida oled teinud armastuses?

Rahu maa pääl ja inimestest hää meel!

1.

(Rootsi lisa Nr. 537.)

1. Oh rutta aukuninga eele,
Las heliseb kiituselaul. Nüüd oksi sa puista ta teele Ning valmista pruutlikult end.

Rõõmusta, rõõmusta, Rõõmusta oma Jumala sees! Rõõmusta, rõõmusta, Eluvürsti nüüd kiitku su keel!

2. Ta tuleb aukõrgusist taevast
Ja lahkub kristalltrooni päält, Et vabasta meid kõigest vaevast, Ta pannakse õlgedel' sääl.

3. Ta kurvastud südameil tuleb,
Et elu saaks muudetud neil; Ja valitsusvõimu ta kannab — Jumal kõigeks ta'ab olla ka sul.

2.

(Rootsi lisa 328.)

1. Kui üks patune pöörab patust end, :,: Siis on rõõm :.: Kahetsedes ta armutroonil tulnd. :,: Siis on rõõm. :,:

Taevainglid rõõmustavad, Kuldsed kandlid kõlavad, Kui üks patune on tulnud Kahetsedes armule.

2. Kui üks patune sünnib uuesti, :,: Siis on rõõm :,: Kui ta valguses kõnnib julgesti, :.: siis on rõõm. :,:

3. Kui üks rändur seisab jõekalda pääl, :,: Siis on rõõm. :,: Kui ta rahumaale kord jõudnud tääl, :,: Siis on rõõm! :,:

3.

1. „Päästja kõigile sündis ilmale!" Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes valguseks, tuli alla seks, Et meil' õndsuseks saada nüüd.

Au ja kiitus kõrges Jumalale, Maa pääl rahu, hää meel rahvale! Õndsad hulgad, austust andkem Talle, Kogugem kõik rõõmupäevale!

2. Issand Jeesus sääl sündis imeväel, Magas heinte pääl sõime sees. Suure rikkuse tõi siis kõigile Päästja ilmasse vaesuses.

3. Tulge, vaadake Isa Pojale, Kõlab Temale tänuviis. Siin on rahumeel, võidujõudu veel, Lahti meie eel paradiis.

4. Jõulurõõmus me ikka viibime, Sindki kutsume: „Tule sa!" Maailm jäta nüüd, tema lõburüüd, Kostab õnnehüüd sulle ka.

4.

1. Vaikne öö, õnnistud öö! Suur on Jumala imetöö. Täna Petlemmas, Juudamaal, Halvas laudas on Marial :,: Sündinud patuste rõõm. :,:

2. Vaikne öö, õnnistud öö! Inglid laulavad rõõmsasti, Karjastele nad ütlevad, Et nad Petlemma lähevad, :,: Kristus on sündinud teil! :,:

3. Vaikne öö, õnnistud öö! Rõõmu kuulutab kõigile, Laulgem Loojale lõpmata! Au ja kiitus, halleluuja! :,: Kristus on sündinud meil! :,:

5.

1. Oh mis laul, oh mis rõõm on üleval, Vägev kandlite mäng kõlab ka! Kallilt heliseb lau' Talle kiituseks sääl, Et meil õnnistust toonud on Ta! Läbi valu ja raskuste paistab Meile taevane valguse läik. Ingli laul meie südamesse kostab, Koju poole me vaatame kõik.

Eks sa kuule ingli laulu? Eks ta kõla sulle ka? Eks ta kihuta su südant Selle pääle vaatama?

2. Armas hing, laula ka, oh laula ka Ühes õndsate hu'gaga nüüd. Andku süda ja suu Tallel kiitust ja au, Et ta tuli ja lunastas meid. Meie kohus on nüüd ühtelugu Patuorjadel näidata veel, Et neid viib viimaks hukka nende tegu, Kui siin uueks ei saa nende meel.

3. Küll on nuttu ja kaebust otsata, Kui siin armsatest lahkuma peab, Aga usklik ei vao, tema valgus ei kao, Sest ta Issandat ligidal teab. Temast hingamist lelab mu süda, Mulle taevaski lahti sääl läeb. Tema varju all lõpeb minu häda Ja mu hing imeõndsusi näeb.

6.

1. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaule Nüüd läbi maa ja ukselt uksele. Need suured tõed, mis jutustavad helid Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Ristitud tules Päästearmee, :,: Maailma võitkem nüüd tule, verega. :,:

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhutuid. Ja pimeduses kostab laulukaja, Viib koju rändajaid ning kadunuid.

3. Nii kaugele kui kõuekõmin, kajab Meil sõnum päästva armu täiusest. Kõik mures hinged vaikselt põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõtrusest.

4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Aupäeva on koitmas, mõõdas patuöö. Me võitlussiht on — päästa hingi patust, Siis langeb saatan, tema riik ja töö.

7.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat. Patt, ebavoorus sul muret toob raskemat. Maailm on kole, sääl rahu pole, Ta kõiki petab ja üksinda jätab, sa vaeseks jääd.

Koor: Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab — Ta tõotand nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, kui raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, et patt ei sure, Miks ennast vaevad, kui päästmisetaevad on avatud?

3. Jeesus võib anda täit rahu hingele, Kõik koormat kanda, kui sõbraks saad temale. Kõik mured vaovad ja patud kaovad, Siis õnne leiad ja krooni ka võidad kord üleval.

Koore.

1. Nii meid Jumal armastand, Et ta ainusündind Poega and, Et kõik, kes teda usuvad, Ei pea hukka saama, :,: Vaid igavest elama :,: Igavest elama.

2. Nüüd ma tulen Päästja juurde oma patukoormaga, Tulen, tulen just nüüd! Nüüd ma tulen Päästja juurde kallist rahu paluma, Tulen, tulen just nüüd!

3. Patuste Päästja, Vaata minule. Südamest palun ma: Päästa mind ka!

4. Ilus taeva maa, Tihti vaimus näen ma sind. Õndsal rannal sääl Paljud sõbrad ootavad mind. Vahest kuulda võin Siin, kui kõnnin üksinda, Nende rõõmsaid laule ka.

5. Küll imeilus on see laul, Siin ja ka taevas üleval. Ja kõige armsam kuulda mul: Jeesus! Jeesus! Jeesus!

6. :,: Oma Juhi nägu igas tormis näen :,: Kuigi lained möllavad, rahu minu hinge jääb. Oma Juhi nägu igas tormis näen.

7. :,: Töötes Su eest, :,: Alati, ustavalt, tõsiselt Töötes Su eest.

Ingl. 159.

8. Jeesus kutsub patuseid, Saadab õigel' teele neid. Siin on see, kes päästab teid: Jeesus kutsub patuseid.

:,: Kuulge rõõmusõnumeid: Jeesus kutsub patuseid! :,:

9. Oled eksind kaugele, Siiski ustav karjane Juhatab sind teele nüüd: Jeesus kutsub patuseid!

10. Kuigi tee täis ohakaid, ikka mõtelge: Päästja ligi alati, jõudu annab meil. Ehk küll saatan hirmutab, meie mottoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!"

11. Issand, sinu ma päikese paistel, Tõesti sinu ka tormisel a'al. Kuulun sulle nii rõõmus kui mures, Kuulun sul, tõesti sul, ainult sul.

Diviisikomandöri major A. W. Lockyeri külaskäik Eestisse.

Neljap., 31. dets. Tartu, kl. 6.00 õht. Sõdurite koosolek; kl. 7.30 õht. Valguspiltidega loeng „William Booth'i elu"; kell 11.00 õht. Vana-aasta õhtu koosolek.

Redel, 1. jaan. Tallinna 1., kl. 10.30 h. Ühine pühitsuskoosolek; kl. 3.30 p. Ühine muusikakoosolek; kl. 7.30 õ. Päästmiskoosolek.

Laup., 2. jaan. Tallinna 3., kl. 7.30 õht. Päästmiskoosolek.

Pühap., 3. jaan. Tallinna 2., kl. 10.30 h. Ühine pühitsuskoosolek; kl. 4.00 p. l. Sõdurite koosolek.

Esmasp., 4. jaan. Tallinna 1., kl. 7.30 õ. Valguspiltidega loeng „William Booth'i elu."

Teisip., 5. jaan. Rakvere, kl. 7.30 õ. Valguspiltidega loeng „William Booth'i elu."

*

„SÕJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg: 1. detsembril 1936.
Vastut. toimetaja: kapt. L. Luther.
Väljaandja: Päästearmee.

O.-ü. „Vaba Maa" trükk Tallinnas, 1936. a.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU AR